

Ἡ μητέρα μου νὰ σεβασθῇ ἐν ὄνειρον καὶ μόνον,
 Ἐν ὄνειρον τὸ μετὰ σοῦ τὸν βίον μου συνδέον.
 Λάβει τὸ ἄσμά μου καὶ πρὶν τὸ ἔτος ἀνατείλῃ,
 Ἀς ἀνατείλῃ φίλημα εἰς τὰ ἄβρα σου χεῖλη.

Ἀθῆναι, Ἰανουάριος 1875.

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ.

ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ (*)

Γλυκὰ ἀνάπνεε
 ὡσάν πουλάκι
 Τὸ πολυπόθητο
 Ἐκνθὸ παιδάκι
 Εἰς τῆς μηρυλλας του
 Τὴν ἀγκαλιά.

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο
 Σιγὰ ἐκινουσε,
 Ὅλο περίλυπο
 Τὴν ἐκυττοῦσε,
 Ὅσ' ἂν νὰ τῆς ἔλεγε
 Μάννα, ἔχε γειά.

Ἀφ' τὸν παρὰδεισο
 Ἦλθε πετῶντας
 Ἐν ἀγγελόπουλο
 Χαμογελῶντας,
 Ὅς τὸ στόμα τοῦδ' ὠκε
 Φιλὶ γλυκό.

Ὅλο τὸ σκέπαζε
 Μὲ τὰ φτερά του,
 Καὶ ὅσ' ἀδελφὶ του
 Τὰ τρυφερά του
 Χεράκια τ' ἄπλωσε
 Εἰς τὸ λαιμό.

Κι' ἀγκαλιασμένον
 Τὰ εὐτυχισμένα
 Ὑψηλὰ ἀνεβήκανε
 Ὅς τὸν οὐρανό.

Εἰς τὸν θάνατον

ΔΕΚΛΕΞΑΕΤΟΥΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ.

Ἐφες ἀκούσατε,
 Τί δυστυχία!
 Ῥόδο μαράθηκε,
 Μία ὡμορφία,
 Ποῦταν τὰ κάλλη τῆς
 Πρωτομαγιά.

Τριανταφυλλούλουδο
 Τὸ πρόσωπό της,
 Φεγγαροβγάλισμα
 Τὸ μέτωπό της,
 Εὐκολολύγιστη
 Ὅσ' ἂν τὴν ἐτιά.

(*) Τὸ ἀνωτέρω ποιημάτιον τοῦ ἱατροφιλοσόφου Δ.
 Πελεκίου ἐπίστευεν ἡμῖν, σὺν ἄλλοις ἀνεκδότοις
 αὐτοῦ στιχογραφῆμασιν, ὃ ἀξιοτίμως αὐτοῦ υἱὸς ἱατρὸς
 Διονύσιος. Ἀποτίοντες καὶ ἡμεῖς ἐλάχιστον φόρον σε-

δοσμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἐξάρχου ἐκείνου ἀνὰ
 καταχωρίζομεν σήμερον τοὺς χαρίεντας καὶ ἀγα-
 τοὺς στίχους, περὶ ὧν ἄλλως περιττὴν καὶ
 πᾶσαν σὺστασιν.

Δεκάξη θνοιζες
Μόλις μετρούσε,
Μπουμπουκι ὠμορφο
Μόλις π' ἀνθοῦσε
Εἰς τῆς μανοῦλας τῆς
Τὴν ἀγκαλιά.

Μάνα, — τῆς ἔλεγε
'Σ τὴν ἀγωνία —
Κύτταξε, βλέπεις
Ἐκεῖ μακρῶς
Πόσ' ἀγγελοῦδια
Ζευγαρωτά !

Μάνα, μὲ κρᾶζουσε
'Σ τὴν ἀγκαλιά τους,
Γιὰ ἰδὲς τί ὠμορφη
Ποῦν' ἡ θωριά τους...
Μάνα, θὰ φύγω...
Ἐλα καὶ σύ.

Ἐλα, μανοῦλα μου,
Νὰ σὲ φιλήσω...
Φεύγει ἡ ψυχούλα μου,
Θὰ νὰ σ' ἀφήσω.....
Ἐλα... μανοῦλα μου..
Ἐλα... καὶ σύ....—

Καὶ μὲ τὸ φίλημα
Παύει ἡ λαλιά τῆς,
Ὁ κόσμος ἔλαμψε
Ὀλόγυρά τῆς,
Κ' ἔτσι ἐτελείωσε
Μ' ἓνα φιλί.

Κ' ἔτσι ἐμαρᾶθηκε
Χμμογελῶντας
Τ' ἀθῶο τριαντάφυλλο,
Κι' ὅλο πετῶντας,
Πετῶντας ἄφησε
Τὴ μαύρη γῆ.

Φ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ.

'Πέρασε 'κεῖνος ὁ καιρὸς
Ποῦ μὲς τὴν ἀγκαλιά σου,
Μ' ἀγκάλιζες καὶ μοῦλεγες
Τί αἰσθίνεται ἡ καρδιά σου.

'Πέρασε 'κεῖνος ὁ καιρὸς
Ὅπου καρδιοχτυποῦσες,
Καὶ μῶλεγες ἂν σ' ἀγαπῶ,
Καὶ 'ς τὴν ἀγάπη ἐζοῦσες ;

Ἄχ ! 'πέρασε 'σάν ὄνειρο
Ὡραίο, 'ποῦ λησμονιέται,
Ἄχ ! πέρασε ὥσάν κηπνὸς
Ποῦ τὸν φουστᾷ καὶ σβέεται.

Στρέψε τουλάχιστον, σκληρῇ,
Ἐν βλέμμα καὶν 'ς ἐμένα,
Κι' ἀνάστησε τὰ μέλη μου
Γιὰ σένα νεκρωμένα.

'Ακίνητα εἶν' τὰ χεῖλη σου,
Τὸ βλέμμα χαμηλόνεις,
Ν' ἀποκριθῇς δὲν δύνασαι
Τί τάχα μὲ σιμώνεις ;

Φύγε ἀπὸ μένανε, ἄσπλαγχνη,
Φύγε, σκληρῇ καρδίᾳ,
Κι' ἀπὸ τὸν Πλάστη πρότιμνε
Ἀντάξι τιμωρία.

N.